

ГАЗЕТИ І ЖУРНАЛИ— У КОЖНУ СІМ'Ю

Першого вересня почалася і продовжується передплата на газети і журнали на 1970 рік. З кожним роком в Радянському Союзі зростає кількість періодичних видань, наша партія постійно турбується про бойовистість преси, яка покликана пропагувати ідейне багатство марксизму-ленінізму, збагачувати і озброювати ним радянських людей — будівників комунізму.

У Радянському Союзі разовий тираж періодичних видань досяг 280 мільйонів примірників. На Україні передплачується і розповсюджується більше 60 мільйонів примірників газет і журналів. Передплату на періодичні видання оформляють тисячі відділень «Союздруку» та громадських розповсюджувачів преси.

Велику роботу в цьому напрямі повинні провести районні, міжрайонні та обласні відділи УТОГ, учбово-виробничі підприємства. На відміну від минулих років потрібно врахувати необхідну кількість примірників газет і журналів для членів Товариства, які працюють на державних підприємствах у компактних групах.

Передплату на газету «Наше життя», журнал «Жизнь глухих» потрібно рекомендувати трудящим оформити одразу на рік, щоб уникнути потім зайвої роботи.

Обласні відділи УТОГ повинні врахувати і те, що за рік відбулися деякі зміни в адресах передплатників. Завчасно, через подвірні обходи, уточнити адреси членів Товариства, зробити все, щоб читач вчасно одержував газету. Це має велике значення.

На протязі поточного року редакція газети «Наше життя» одержувала скарги про невчасну доставку газет читачам. Були випадки, коли окремі міжрайвідділи затримували або недосиляли потрібної кількості газет на село.

Передплата на періодичні видання — відповідальна робота, вона мусить пройти організовано і на високому рівні. Жодна сім'я не повинна залишитись без газет і журналів у 1970 році.

ПОКАЗНИКИ ЗРОСТАЮТЬ

Ленінському ювілею — ударну працю! Під таким девізом трудяться в ці дні колектив Херсонського учбово-виробничого підприємства.

Слова робітників не розходяться з ділом. Піврічний план по випуску продукції УВП виконало на 104 проценти. Знижено затрати на кожен карбонанець товарної продукції на 3,3 коп. при плані 0,2 копійки. Зросла питома вага продукції першого сорту, зекономлено 1300 метрів тканини.

У рахунок підвищених соціалістичних зобов'язань, взятих колективом УВП на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за I півріччя додатково пошито 1026 костюмів та 1000 халатів.

По всіх техніко-економічних показниках виконано виробничу програму за липень та серпень.

Таких успіхів колектив підприємства домогся завдяки самовідданій праці кожного робітника. Особливо продуктивно потрудились за цей час такі

ударники комуністичної праці, як В. Таран, Н. Кілочок, Л. Гришко, Т. Питомець та інші. Всі вони вже віддали підприємству 10—15 років роботи.

Іх приклад наслідують молоді, за стажем роботи на підприємстві, ударники комуністичної праці. Серед них — Л. Якименко, Н. Селіванова, В. Тимакова, С. Шраменко та інші. Місячні норми виробітку вони виконують на 115—125 процентів.

Щоб забезпечити нормальну роботу підприємства в зимовий період, відремонтовано покрівлю, вікна та двері, а також опалювальну систему.

Колектив нашого підприємства докладе всіх зусиль, щоб річний виробничий план і взяті підвищені зобов'язання на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна перевиконати по всіх техніко-економічних показниках.

Н. ХОЛОДЕЄВ.
Заступник директора
Херсонського УВП.

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 37 (115)

Субота, 13 вересня 1969 року

Ціна 2 коп.

На Ленінській трудовій вахті

З ПЕРШОГО ПРЕД'ЯВЛЕННЯ

Серед членів нашої бригади широко розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за дострокове виконання п'ятирічки.

Кожний член колективу, в якому налічується 36 робітниць, багато зробив для того, щоб перше півріччя закінчити з хорошими результатами. Наша бригада виконала план на 107 процентів. Видано продукції понад план на 13,8 тисячі карбонанців.

Бригада працює ритмічно, а це позитивно впливає на якість продукції. Здача продукції проводиться з першого пред'явлення. По плану з першого пред'явлення треба здавати 75 процентів, а фактично здається 88 процентів виробів. При підведенні щомісячних підсумків соціалістичного змагання між бригадами, яких на підприємстві є сім, у другому кварталі ц. р. нашому колективу було два рази присуджено перше місце і один раз — друге.

Вагомий вклад в трудові успіхи роблять наші робітниці О. Харченко, Т. Шкет, К. Капустян, Г. Бабек і багато інших. Колектив нашої бригади бере зобов'язання не знижувати темпів виробництва і надалі ще ширше розгорнути боротьбу за гідну зустріч Ленінського ювілею.

В. ЗАЛИВАДНА.
Майстер бригади комуністичної праці
Полтавського УВП-1.

Підтримуючи цінний почин передової ткалі Московської бавовняної фабрики ім. Фрунзе М. С. Іванникової та колективу виробників Конотопського УВП, швея Полтавського УВП-1 О. Харченко взяла на себе зобов'язання працювати в день 22 квітня 1970 року на зекономленому матеріалі.

ЗА ЗАКЛИКОМ КОНОТОПЦІВ

Колектив Конотопського учбово-виробничого підприємства, наслідуючи приклад московської ткалі М. С. Іванникової, першим закликав всі підприємства системи УТОГ розгорнути соціалістичне змагання за економію, щоб в день народження В. І. Леніна — 22 квітня наступного року працювати за рахунок зекономленої сировини та матеріалів.

У відповідь на заклик конотопців, що його схвалила пре-

зидія Центрального правління Українського товариства глухих від 15 липня цього року, швейники Київського УВП-1, обговоривши свої можливості, розгорнули змагання з тим, щоб у день Ленінського ювілею підприємство могло повністю відпрацювати на зекономленій сировині та матеріалах.

Т. ПРИМА.
Голова первинної організації УТОГ.

У НАС В ГОСТЯХ

На запрошення Міністерства соціального забезпечення РРФСР в наші країни перебувала делегація Міністерства охорони здоров'я і соціального забезпечення Польської Народної Республіки.

Після того, як гості ознайомилися з роботою по навчанню і забезпеченню інвалідів в московських і ленинградських організаціях і установах, делегація побувала на Україні, відвідала Київське дослідне та Житомирське підприємства, Київський обласний відділ УТОГ і Палад культури.

На протязі чотирьох днів з

29 серпня по 1 вересня делегація дружньої країни була бажаним гостем Центрального правління УТОГ, знайомила з постановкою виробничого навчання на підприємствах системи Товариства, з програмою і методикою викладання, а також з порядком комплектування і навчання в професійних та технічних училищах глухих.

Два дні гості відпочивали на туристській базі «Чарівна Десна», і в книзі відзвітів залишили теплі і ширі слова захоплення умовами відпочинку.

О. БЕРДНИКОВА.

Бригада комуністичної праці (зліва направо): Т. Рибак, Р. Шрайбман і Т. Шнайдер вийшла переможцем у соціалістичному змаганні палітурного цеху Київського УВП-3. Їх щоденний виробіток становить 125—130 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗНАЧНИЙ ВКЛАД

ни садово-городньої бригади артілі імені Ульянова М. Х. Лугова та ударниці комуністичної праці С. С. Кращенко. Свої денні норми на збиранні плодів та овочів вони систематично перевиконують. Сумлінно працюють також і глухі тваринники.

Понад 40 років віддав роботі на конюшні радгоспу «Великі Терни» П. І. Мироненко. За бездоганну працю його недавно нагороджено значком Міністерства радгоспів УРСР. А ковалю І. Т. Постояну з колгоспу імені Ульянова присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Л. БЕНЬ.

Готуючи гідну зустріч Ленінському ювілею, трудівники колгоспних сіл Софіївського району Дніпропетровської області прагнуть вчасно і без втрат зібрати вирослий урожай, підвищити продуктивність худоби. Значний вклад у виконання цих завдань вносять глухі передовики виробництва.

Наполегливо трудяться чле-

ІСТОРИЧНА МІСІЯ РОБІТНИЧОГО КЛАСУ

ВЕЛИКУ увагу на міжнародній Нараді комуністичних і робітничих партій у Москві було приділено питанню про історичну місію пролетаріату. Багато матеріалів і документів Нарادی виходять з марксистсько-ленінського положення про те, що перехід людства від капіталізму до комунізму нерозривно зв'язаний з революційно-перетворюючою діяльністю робітничого класу.

Саме в робітничому класі К. Маркс і Ф. Енгельс побачили ту реальну історичну силу, яка здатна визволити всіх трудящих від ярма капіталу, знищити експлуатацію людини людиною, побудувати нове, безкласове суспільство. З усіх пригноблених класів буржуазного суспільства пролетаріат, у зв'язку з умовами життя і праці, є найбільш організованим, згуртованим і дисциплінованим класом, здатним до кінця вести боротьбу проти експлуататорів. Цей клас не може визволити себе, не знищивши всі форми соціального і національного гноблення. Для нього характерна висока здатність сприймати, засвоювати й успішно втілювати в життя ідеї

наукового комунізму.

У нових історичних умовах — в епоху імперіалізму В. І. Ленін розвинув далі і збагатив марксистське вчення про гегемонію пролетаріату, розробив конкретний план здійснення соціалістичної революції, вказав робітничому класові шляхи побудови соціалізму. «Повалення панування буржуазії», писав Володимир Ілліч, — можливе тільки з боку пролетаріату, як особливого класу, економічні умови існування якого підготували його до такого повалення, дають йому можливість і силу вчинити його». (Тв., т. 25, стор. 365).

Життя повністю підтвердило висновки марксизму-ленінізму про велику історичну місію робітничого класу, його творчу силу, здатність згуртувати нагородні маси і повести їх за собою по шляху соціалізму і комунізму.

Озброєний ленінською теорією, керований більшовицькою партією, робітничий клас Росії в союзі з біднішим селянством повалив владу поміщиків і капіталістів, установив диктатуру пролетаріату, поклав початок новій ері всесвітньої історії — ері комунізму. Ставши пануючим класом, він проявив себе як великий організатор мас,

творець нових форм політичного й економічного життя суспільства.

Розвиток світової системи соціалізму дедалі повніше розкриває революційну енергію, державну мудрість і організованість робітничого класу. Успішно будуючи соціалізм і комунізм, зміцнюючи позиції соціалізму на міжнародній арені, всебічно підтримуючи визвольну боротьбу трудящих у країнах капіталу, робітничий клас СРСР, інших соціалістичних країн здійснює свою історичну місію, виконує свій історично-національний обов'язок перед світовим пролетаріатом.

Успіхи соціалізму і комунізму, досягнуті під керівництвом робітничого класу в СРСР та інших країнах соціалістичної співдружності, викликають люту ненависть і страх у наших класових ворогів. Саме тому найлютішим нападкам буржуазія та різні її пособники піддають у нашій марксистсько-ленінській вченні про історичну місію робітничого класу, про диктатуру пролетаріату.

Ідеологи буржуазії, лідери правої соціал-демократії, ревизионісти всіх мастей, намагаючись різними способами ослабити революційну боротьбу пролетаріату, розколотися його лави, пускають у хід всілякі фальшиві теорії про «депротетаризацію», «класовий мир», про те, що нібито відносини між працею і капіталом вже будуються не на принципі класової боротьби, а на основі «соціального партнерства». Вони твердять, ніби зменшується кількість робітників, знижується їх роль і революційний потенціал. Так, професор Каліфорнійського університету Г. Маркузе «повчає», що в сучасних умовах найбільш революційною силою нібито є інтелігенція і студентство, а робітничий клас втратив,

свою боєздатність, розчинився серед представників «середнього класу», тобто інтелігенції».

Насправді сучасна технічна інтелігенція в капіталістичних країнах є об'єктом тієї ж експлуатації, що й робітничий клас. Основна маса інженерно-технічних працівників і службовців дедалі більше зближується і зливається з промисловим пролетаріатом. І не «середній клас» поглинає пролетаріат, а навпаки, він сам розчиняється в пролетаріаті, розширюючи соціальну базу робітничого руху.

Підписуючи апологети буржуазії, догматики і сектанти силкуються довести, що робітничий клас у соціалістичних і розвинених капіталістичних країнах «обуржуазився», втратив свою революційність. Пекинські «теоретики», наприклад, заявляють, що суперечності між робітничим класом і буржуазією перестали бути основними суперечностями сучасної епохи, їх місце зайняла суперечність між «світським містом» і «світським селом», і що головною революційною силою є не робітничий клас, а країни національно-визвольного руху. Особливим нападкам маючі піддають марксистсько-ленінське вчення про керівну роль робітничого класу.

Проте, всупереч твердженням антимарксистів різних напрямів про «зникнення», «переродження», «згасання» революційного духу пролетаріату, він перетворився в найчисленніший клас і під керівництвом комуністичних партій об'єднує всі прогресивні сили. Як відзначалося на міжнародній Нараді комуністичних і робітничих партій у Москві, тільки робітничий клас спроможний привести політичний союз усіх демократичних сил до перемоги, піднести

боротьбу на новий ступінь, забезпечивши повне знищення влади капіталу і торжество соціалізму. Ніякий інший клас, ніяка інша верства суспільства не є такою організованою і сильною.

Одночасно з зростанням чисельності зростає організованість і згуртованість робітничого класу, як ніколи могутнім став його комуністичний авангард. Достить сказати, що в 1917 році у світі було лише кілька сот тисяч комуністів, а тепер їх налічується 50 мільйонів, об'єднаних у 88 комуністичних і робітничих партіях. Комуністичний рух перетворився в найвпливовішу силу сучасності.

У нашій дні класові бої пролетаріату з новою силою потрясають світ капіталу. Якщо в 1965 році кількість страйкарів у капіталістичних країнах становила 37 мільйонів чоловік, то в 1968 році вона досягла 57 мільйонів чоловік. Особливою гостротою і напруженням класової боротьби відзначався минулий рік. Страйковий рух дедалі частіше виливається у великі політичні зіткнення з капіталізмом. І в цій боротьбі пролетаріат капіталістичних країн спирається на успіхи світової системи соціалізму, має надійного і могутнього союзника в особі національно-визвольного руху народів Африки, Азії і Латинської Америки.

В центрі сучасної епохи, головним змістом якої є перехід від капіталізму до соціалізму, стоїть міжнародний робітничий клас і його найбільше завоювання — світова система соціалізму. Як головна революційна сила, робітничий клас з честю продовжує виконувати свою історичну місію, прокладає всьому людству шлях до світлого майбутнього — комунізму.

М. ЧЕРЕНЬКО.

Семінар культпрацівників

У Луганську відбувся семінар директорів районних та міських культосвітніх закладів УТОГ, а також заступників директорів УВП на тему: «Культпрацівники — ювілею Ілліча».

Учасники семінару заслухали

питання організації культурно-спортивної роботи, а також завдання стійкої преси по висвітленню ленінської теми.

Н. СТЕЦЮК.
Наш нештат. кор.

ТУРБОТИ НОВОСЕЛІВ

РЕПОРТАЖ

У НОВОЗБУДОВАНИЙ триповерховий виробничий корпус колектив швейників Слов'янського УВП перейшов зовсім недавно — десь на початку серпня. Саме так, бо навколо видно ще залишки битої цегли, уламки бетону та будівельного матеріалу. Одним словом, тут ще не встигли розбити доріжки, клумби, посадити квіти...

Рік тому нам довелося побувати у Слов'янську. Тоді учбово-виробниче підприємство містилося у старому приміщенні, в цехах якого навіть у літній сонячний день горіло світло, бо вікна знаходились на рівні тротуару...

Які разючі перемилися сталися за останній рік! Директор УВП Олександр Сергійович Решетняк знайомить із виробництвом. В цехах багато простору і світла, вентиляційна система працює бездоганно.

Тут все передбачено: до послуг кімната жіночої гігієни, умивальники, душ, туалети, кімнати для збереження одягу, підсобні приміщення. Слів нема, хороший подарунок зробили будівельники міста колективу УВП.

В закрийному цеху трудяться ударники комуністичної праці Олександр Чалий, Микола Кашин, Петро Куліш. Галина Іллічна Могилюва — майстер цеху — з неприхованою тривогою повідомила нам, коли мова зайшла про виробничі справи:

— Серпневий план — чотири тисячі триста курток на ваті і п'ять тисяч шістсот пар рукавиць, — каже вона, — ми кроєм забезпечимо, а от чи швей встигнуть пошити їх — я не

знаю. Бачте, — продовжувала вона, — вчора швей пошили 155 курток, а треба було 290 штук. В розмові настала сторожка хвилинка пауза. Першим порушив її директор.

— Людей у нас зараз не вистачає. Десь у вересні укомплектуємо учнівську групу, а зараз, — він показав рукою, — ось скільки простору. Устаткування є, готуємо ще одну конвейерну лінію пошиву. Людей поки нема. Мусимо, ніде правди діти, приймати навіть мало-кваліфікованих швей...

Перехід у нове приміщення і зв'язаний з цим організаційний період дають себе знати. План пошиву першої і другої декади серпня недовиконується.

— Як же ви думаєте справитися із цим розривом? — спитали ми старшого майстра швейного цеху Андрія Омеляновича Шиткова. Він якусь хвилину роздумував, а потім сказав:

— Ніхто нам скидки на новосілля не дасть, та й вимагати її ми не маємо права. Державний план — закон. Мусимо шукати резерви у себе.

— Це вірно, — перебила його секретар парторганізації Юлія Ярошенко, — але, я вважаю, що найголовнішим нашим резервом є люди. Погоджуетесь? У нас основний склад людей постійний з немалим виробничим досвідом. Я вважаю, що тільки вони допоможуть нам навчити молоду поповнення, вони допоможуть і ліквідувати цей розрив.

Одну із швейних бригад очолює Віра Іванівна Кочеваткіна. 17 років трудяться вона на підприємстві. Швей-резервістка знає усі процеси не тільки у швейному цеху, в якому часто підміняє бригадира. Знають її і у відділі технічного контролю як хорошого спеціаліста по визначенню якості продукції. Знаходить вона час і для громадської роботи.

Шириться в бригаді рух за задачу продукції з першого

у первинних організаціях УТОГ, що входять до Зінківського мікрорайоні, багато читачів. Але більшість з них далеко живуть від Зінківки. Щоб наблизити книгу до глухих читачів, у клубі організовано пересувну бібліотеку.

Для тих, хто не має великої освіти, підбрали цікаві і легкодоступні твори. У комплект увійшло кілька дитячих книг, серед них — «Школа над морем» О. Донченка, «Шхуна «Колумб» М. Трубіліні, «Сашко» Л. Смілянського, «Тарасові шляхи» О. Іваненко та інші. В комплекті є також і твори для тих, хто має освіту за 7—8 класів і цікавиться новинками літератури.

Тепер в далеких від клубу первинних організацій — в Опішні, Веприку, В. Павлівці працюють пересувні бібліотеки.

пред'явлення і тільки відмінної якості. Цей почин знаходить дружню підтримку всієї бригади і в першу чергу, з боку старших робітничих підприємства Олександрів Косик, Валентин Горозій, Надії Бутко та інших.

— Перехід на бездефектну задачу продукції буде нашим трудовим подарунком до Ленінського ювілею, — сказала голова первинної організації УТОГ, швея цієї бригади Катерина Копилова.

Всюди, де ми були, відчутна трудова напруга, готовність додержати слова, перебороти організаційні труднощі, вийти переможцем у соціалістичному змаганні з колективом швейників Артемівського УВП.

Звичайно, що перед колективом стоїть ще не мало невірнених питань, одно із них — підготовка підприємства до зим. Директор УВП тов. О. Решетняк показує на широкі вікна у металевій оправі. Їх треба уцільнювати гумовими прокладками, яких ще нема. Невідомо, як у першу зиму працю-

КНИГА ЙДЕ В МАСИ

ки. В кожній з них налічується по 15—20 книг. Через два місяці працівники клубу виїжджають на місця і міняють літературу.

Книга на селі — велика справа. Люди, які зайняті в сільському господарстві, не мають змоги часто заходити до клубу. Тому книга йде до них в дім.

Облік та видачу літератури пересувок ведуть бібліотекарі-активісти. Так, у сільській верицькій компактній групі за цю справу відповідає бригадир городньої бригади В. І. Горючий. В нього часто збираються глухі трудівники на мімічні читання. Іноді Василь Іванович переказує вже прочитане. Так

виникає зацікавленість книгою.

Готуючи гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, пункт по видачі книг Зінківського клубу глухих комплектує пересувку творами про Ілліча. Тепер у кожній бібліотеці є книги «Рассказы о Ленине», «Незабутні зустрічі», «Біографія В. І. Леніна», «В. І. Ленін» М. Горького та інші.

Книги про Ілліча глухі трудівники читають з великим інтересом і користуються серед них великим попитом, потрібно лише для кожного з них підібрати доступний твір.

Н. АКСЮК.
Завідуюча Зінківським клубом глухих.

му потоці люди обмінювались новинами, посмішками і жартами.

Коли ми через деякий час зайшли в цех, в ньому стояв уже знайомий переривчастий гуд швейних машин. Все знову йшло своїм порядком...

Перед здачею цього матеріалу в друк, ми зв'язались по телефону з головним інженером УВП Емоєм Василівною Григор'євою. Нас цікавила доля серпневого плану.

— Серпневий план, — сказала вона, ми виконали на 100 процентів по усіх видах продукції.

— Як ви почали останній місяць третього кварталу?

— Завдання значно більше, ніж було на серпень, — повідомила Ема Василівна. — Але думаємо, що і з цим завданням справимось. Місяць розпочали хорошо. Нам би людей тепер, та ви про це знаєте...

Турботи новоселів ще не закінчилися, та треба вірити, що дружний колектив справиться і з ними.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.
Слов'янськ.

Зовні він нічим не примітний. І бачиш його більше в роботі. А коли він працює, то працює натхненно, з вогником. Ніколи не побачиш його без діла — бездіяльності не любить.

В розмові відвертий, дивиться на співрозмовника з легкою посмішкою, яка чимось приваблює, заворожує. З оточуючих його найбільш виділяє те, що любов до праці в нього якась особлива: він буквально зливається з робочим місцем. Будь то верстат, чи устаткування, він ремонтує. За це його поважають і цінують в колективі.

19 років творчої напруженої праці віддав Антон Іванович Сич, слюсар-ремонтник Київського дослідного підприємства, улюбленій роботі. За цей час пройшов він великий шлях разом з великим дружним колективом підприємства.

Прийшов Антон Іванович на Київське дослідне підприємство після війни. А час тоді був важкий. Не вистачало інструменту, устаткування було таке застаріле, зношене, що зараз ніхто б не наважився на ньому працювати. А тоді працювали. Бо треба було ставати на но-

ВETERАН ПРАЦІ

ги, піднімати з руїн напівзруйноване підприємство.

Жив у тісному гуртожитку, часом у нелегких умовах. Допитливому і цікавому юнакові прийшла до душі спеціальність слюсаря. Придивлявся, учився, запам'ятовував. Не соромився спитати, коли щось було незрозуміло.

Опанувавши спеціальність слюсаря, Антон Іванович стає одним з кращих виробничників підприємства. З часом прийшов досвід і вміння.

Сьогоднішнє дослідне підприємство уже далеко не те, що було 19 років тому. Воно вигідно відрізняється своїми високими і світлими корпусами від тих тісних і задимлених приміщень, що були розкидані на багатьох вулицях Подолу.

Світла, вкрита асфальтом територія, зручні робочі місця, нове сучасне устаткування, яке з любов'ю «лікує» Антон Іванович, — все це надихає на нові творчі успіхи. Бо ж недаремно йому одному з перших на

підприємстві присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, багато раз нагороджено почесними грамотами та премійовано.

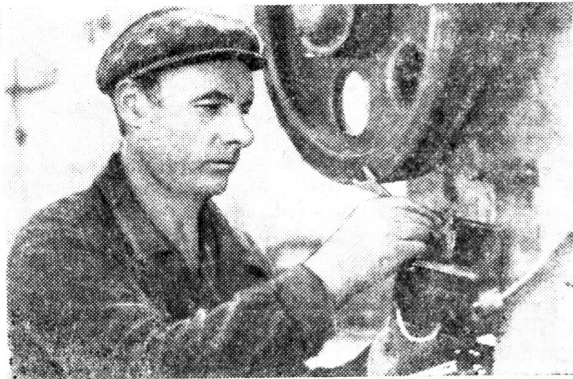
Живе Антон Іванович в світлій і затишній трикімнатній квартирі. Після роботи охоче

допомагає дружині, багато часу віддає чудовим двійнятам-внукам, яких ніжно любить.

Йому уже за сорок та, як і в найкращі свої роки, працює він з молодіським захопленням, з любов'ю до своєї справи. Своєю працею він готує гідну зустріч славній даті — Ленінському ювілею.

Ф. САВЕНОК.

Київ.

На фото: А. Сич за ремонтом верстака.

Фото І. ШЕРБАНЮКА.

ОФІЦІЙНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПРО РОБОТУ НА СЕЛІ

Президія Центрального правління заслухала інформацію голів Сумського та Полтавського обласних відділів УТОГ тт. Мишинцева та Григоренко «Про стан роботи з глухими сільською місцевості у Сумському та Полтавському обласних відділах УТОГ».

У постанові президії відзначено, що обласні відділи УТОГ у 1969 році дещо покращили організаційну та культмасову роботу серед глухих села по залученню їх до громадсько-корисної праці.

Намічені річними та квартальними планами заходи в основному виконуються. Широко використовуються нові форми роботи по обслуговуванню членів Товариства на селі. В окремих районних відділах УТОГ створені групи позаштатних інструкторів, організовані пересувні бібліотеки на громадських засадах, частіше проводилися семінари з головами первинних організацій УТОГ, дещо покращалась робота гуртків художньої самодіяльності.

Поряд з цим президія відзначила, що в роботі Сумського та Полтавського відділів УТОГ мають місце істотні недоліки. В постанові вказано, що в Полтавському обласному відділі УТОГ робота на селі носить подекуди кампанійський характер, у плануванні не вижитий формалізм і однотипність в постановці питань, які виносяться на обговорення.

Відмічено також недостатню роботу по ліквідації неписьменності та малограмотності серед глухих села.

Президія Центрального правління УТОГ зобов'язала голів Сумського та Полтавського обласних відділів УТОГ тт. Мишинцева та Григоренко прийняти необхідні заходи по ліквідації недоліків у організаційній та культурно-масовій роботі на селі.

ВВЕДЕНО В ЕКСПЛУАТАЦІЮ ДОСТРОКОВО

В Лубнах достроково введено в експлуатацію житловий будинок на 48 квартир для робітників учбово-виробничого підприємства.

Президія Центрального правління УТОГ відзначила хорошу роботу дирекції Лубенського УВП по достроковому введенню житлового об'єкта і преміювала працівників, які взяли активну участь у будівництві і забезпеченні дострокової здачі об'єкта.

ПРО СТАН РЕАЛІЗАЦІЇ НЕЛІКВІДІВ

Президія Центрального правління УТОГ розглянула питання про стан реалізації зайвої сировини, матеріалів, устаткування та готової продукції за перше півріччя 1969 року.

У прийнятій постанові відзначена незадовільна робота по реалізації неліквідів дирекцією Комунарського УВП, де сума неліквідів становить 27 тисяч 500 карбованців, Одеського УВП-1 — 8 тисяч 700 карбованців, Садгирського УВП — 7 тисяч 700 карбованців та в інших.

Президія ЦП УТОГ зобов'язала директорів УВП, які незадовільно реалізують недіквіди, вжити найрішучіших заходів і про наслідки постійно інформувати центральне правління УТОГ.

НАТХНЕННЯ

Веселого, завжди привітного Ананія Павловського знають у Вінниці всі глухі. Познайомитись з ним поближче мені допоміг випадок. Ананій попросив допомогти — поговорити з керівництвом автотранспортного підприємства про надання йому квартири.

Однак допомога не знадобилась. Довідавшись про мету мого приходу, голова місцевого профспілки А. Рачук дістав список працівників, що повинні одержати квартири. Другим в тому списку стояло прізвище А. Павловського.

— Питання вже вирішене, — сказав Рачук. — Як тільки будівельники здадуть новий будинок, одразу розпочнемо заселення.

Мета мого візиту була вичерпана і в нас зав'язалась розмова про самого Павловського. Про нього А. Рачук сказав дуже тепло.

— З вогником, з натхненням трудиться хлопець. Власне, ми і квартиру йому даємо тому, що він ось уже 7 років трудиться у нас відмінно.

За роками Ананій ще молодий, але майстер вже досвідчений. Працювати почав на агрегатному заводі слюсарем, але там хлопцеві доручали дрібну, нецікаву роботу. А він тягнувся до моторів, до великої справи. Ще в дитинстві, граючись, він намагався розгадати будову іграшок, збагнути, що й до чого. Сам розпізнав секрет годинникового механізму, розбирав і складав, ремонтував годинники різних марок, Любав

до техніки й привела його на підприємство, що обслуговує автобусний парк міста та області.

Разом з А. Рачуком входимо в цех. Над ремонтними каналами — автобуси. Біля однієї з стін цеху на низькому металевому столі хаотично, на перший погляд, лежать деталі мотора. Руки Павловського прудко снують між ними. Ми стоїмо, милуємось роботою майстра. Коли він постукає сюди на роботу, мало хто вірив, що глухий справиться з ремонтом моторів.

Тепер про це вже ніхто не згадує. На Дошці пошани, що висить у фойє просторого клубу, ось уже кілька років не сходять портрет ударника комуністичної праці, найкращого ремонтника підприємства А. Павловського.

Ми стоїмо, спостерігаємо. Все прудкіше снують руки Ананія, і ось на столі вже повністю складений мотор.

На просторому дворі, поближуючи склом вікон, вишикувалися вертки «ПАЗи», важкі львівські машини й елегантні «Туристи». Незабаром вони помчаться стрічками доріг, доставляючи пасажирів. І в тому, що вони завжди наготові, немала заслуга й Ананія Павловського.

Недавно в житті Павловського відбулися дві важливі події: дружина подарувала йому сина-первістка і якраз у цей день він одержав квартиру.

М. НИРОВ.

Вінниця.

М. Амброзович трудиться на Вінницькій швейній фабриці ім. Володарського. Невтомна трудівниця користується повагою серед виробничників.

КРОКИ В ЖИТТІ

думуючи кожне слово, рівним почерком пише про все те, що до газети. Найчастіше до районної — «Сільське життя», обласної «Зорі» або ж у «Наше життя». Пише про кращих трудівників колгоспного села, їх передовий досвід. Не мінає і окремих негативних фактів.

Григорій Максимович Лисюк — один із найактивніших сількорів Софіївського району, що на Дніпропетровщині. За активну сількорівську роботу неодноразово преміювався, нагороджувався цінними подарунками, про нього писали на шпальтах газети. Він користується загальною повагою серед своїх односельчан-колгоспників.

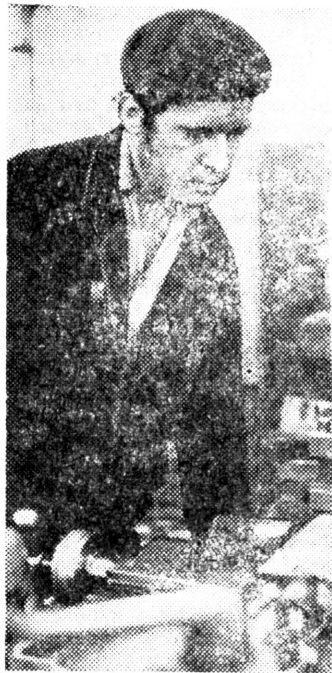
А життя цієї працелюбної людини склалося не зовсім гаразд. Тільки почав навчатися в школі як раптово важко захворів, після чого залишився без слуху на все життя. Та здібний хлопець потягнувся до книг і газет, вивчив самостійно міміку. Вже дорослим вступив

до Товариства глухих і в Запоріжжі на учбово-виробничому підприємстві набув професії слюсаря, а в школі робітничої молоді здобув початкову освіту. Вчитись далі йому перешкодила фашистська навала на нашу Вітчизну. Важкі роки війни провів на Кавказі.

Повернувся Григорій Максимович до рідного колгоспу після закінчення війни. Спочатку ремонтував сільськогосподарську техніку, а коли треба було підняти тваринництво, став із задоволенням працювати на колгоспній фермі. Тепер він живе із сім'єю в добрих достатках. Та хочеться йому, щоб рідний колгосп став передовим в районі, щоб всі люди ще краще жили і він докладає до цього багато зусиль — прославляє кращих, заохочує інших на трудові подвиги, бореться з недоліками.

Таким є він член УТОГ, сількор Григорій Максимович Лисюк.

М. ГЛОДІН.

О. Шут — кращий токар Київського дослідного підприємства.

Вранці Григорій Максимович Лисюк поспішає на тваринницьку ферму. Він працює тут за парником кормів. Слідкує, щоб вони були поживної якості, бо ними підгодовують колгоспних поросят і інших тварин. Підготувавши корми, він обов'язково загляне і до годівниць, подивиться, в якому стані вони знаходяться.

На свинофермі артілі Григорій Максимович працює понад 6 років. За цей час він добився найкращих показників у районі по відгодівлі свиней та збереженню молодняка.

За професією він — тваринник, за покликанням — сількор. У вільні хвилини Григорій Максимович бере в руки олівць, блокнот і занотовує до нього все, що заслуговує уваги, що побачить його пильне око. Навідається до колгоспних зернохосовищ, подивиться, як очищають та готують насіння для посіву, загляне і до орачів та сівачів, поцікавиться, як вони підготували ґрунт та як провадять посів. А ввечері після трудового дня сідає до столу і, не поспішаючи та об-

ЗА ЗВАННЯ ЧЕМПІОНІВ

У м. Чернігові відбулися фінальні змагання республіканської першості з футболу серед глухих. У змаганнях взяло участь 8 команд — переможців зональних ігор.

На початку фінальних змагань всі футболісти і численні болельники гаряче вітали членів збірної команди СРСР серед глухих В. Верлоку, М. Голоту, А. Солодихіна, які щойно прибули з Белграда, де при їх участі збірна стала срібним призером XI Міжнародних спортивних ігор з футболу. Від імені громадськості Чернігова дівчата піднесли олімпійцям букети квітів і побажали їм дальших успіхів у спорті.

Згідно з положенням, команди були розподілені на дві групи. До першої групи увійшли команди Закарпатського, Дніпропетровського, Запорізького та Чернівецького обласних відділів УТОГ. Другу групу склали команди Харківського, Донецького, Київського та Херсонського обласних відділів УТОГ.

Першими на стадіоні імені Ю. Гагаріна зустрілись чемпіон минулого року — футболісти Ужгорода і команда Дніпропетровська. Вже в першому таймі, використавши помилки воротаря закарпатців С. Білусяка, дніпропетровець М. Завізіон двічі влучає в сітку воріт. У другому таймі нападаючий закарпатців М. Солопачик від-

квитав один м'яч. Ця поразка фактично позбавила закарпатців можливості боротися за звання чемпіонів.

Решта матчів закінчилася з такими результатами: Запоріжжя — Чернівці — 2:0; Харків — Київ — 1:1; Донецьк — Херсон — 1:0.

Другий тур був більш результативним. Рахунок турів: Ужгород — Чернівці — 1:0; Дніпропетровськ — Запоріжжя — 3:0; Харків — Херсон — 7:2; Київ — Донецьк — 3:1.

Третій тур змагань приніс такі результати: Дніпропетровськ — Чернівці — 1:0; Ужгород — Запоріжжя — 1:1; Київ — Херсон — 6:0; Харків — Донецьк — 5:1.

Третій тур був останнім днем змагань у групах. Місця у першій групі зайняли: перше — Дніпропетровськ (6 очок), друге — Ужгород (3 очка), третє — Запоріжжя (3 очка), четверте — Чернівці (0 очок).

У другій групі переможцями стали футболісти Харкова (5 очок), на другому місці — команда Києва (5 очок), на третьому — Донецька (2 очка) і на четвертому — Херсона (0 очок).

Таким чином, футболісти Закарпатського і Запорізького обласних відділів УТОГ набрали по

3 очки в першій групі, а футболісти Харківського і Київського обласних відділів УТОГ — по 5 очок у другій групі. За кращою різницею забитих і пропущених м'ячів їм присуджено відповідні місця.

РЕЗУЛЬТАТИ СТИКОВИХ ІГОР

Харків — Дніпропетровськ — 1:0.

Ужгород — Київ — 2:1

Запоріжжя — Донецьк — 3:0

Чернівці — Херсон — 2:1.

Отже, перше місце і звання чемпіона з футболу 1969 року завоювала команда Харківського обласного відділу УТОГ (тренер — М. Рижкін, він же і гравець), на другому місці команда Дніпропетровська, на третьому — Закарпаття, на четвертому — Києва, на п'ятому — Запоріжжя, на шостому — Донецька, на сьомому — Чернівців і на восьмому — Херсона.

Окремо треба розповісти про гру команд Харкова і Дніпропетровська, які боролися за перше і друге місця. Це була дуже цікава і напружена гра рівних по технічній, тактичній і фізичній підготовці команд. Перша половина гри закінчилась безрезультатно. Дніпропет-

ровців, яких тренує В. Поюровський (гравець команди) і які мали 6 очок, влаштувала нічия для завоювання звання чемпіона. Футболістам Харкова потрібна була тільки перемога. Незважаючи на це, футболісти Дніпропетровська і не думали відсиджуватися в обороні. Обидві команди гостро атакували, показуючи при цьому технічну і коректну гру. Навіть фахівці з футболу, які спостерігали цю захоплюючу гру, не наважувались надати жодній з цих команд перевагу, передбачаючи нічию. Однак, спортивне щастя посміхнулося футболістам Харкова. Десь за 5 хвилин до закінчення гри біля воріт дніпропетровців виникла небезпечна голева ситуація, під час якої і було забито м'яч у їхні ворота. Переможний гол забив дебютант команди В. Шамраєнко. Команда-переможниця виступила на змаганнях у складі: В. Анисимова, Ю. Сечина, І. Андриєнка, В. Усова, А. Бахтієва, К. Коробка, І. Орди, В. Шпорти, О. Дяченка, В. Шамраєнко, Н. Галана (капітан команди), М. Рижкіна (тренер команди), Б. Булігіна, В. Верлоки. Начальник команди В. Воскобойников багато зробив у справі зміцнення дисципліни та її психологічної підготовки.

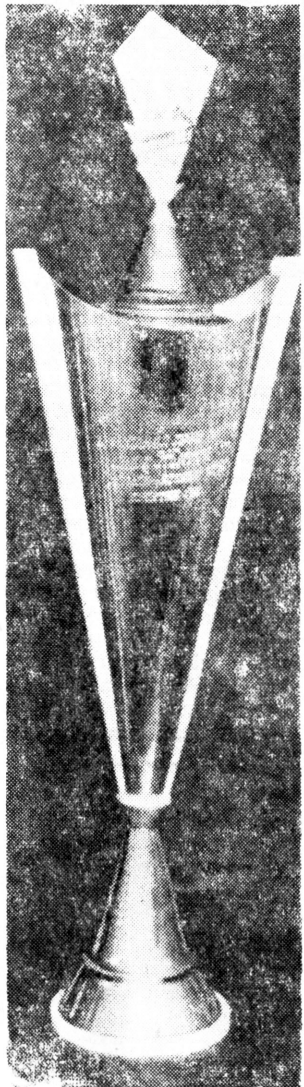
Добре провів відповідальну зустріч глухий суддя — суддя республіканської категорії А. Насорін (Донецьк).

Найкращим бомбардиром фінальних змагань став М. Голота (Київ). На його рахунок 7 забитих м'ячів. До речі, цей здібний футболіст, який у складі збірної команди СРСР виступав на XI Міжнародних змаганнях глухих у Белграді, особисто забив у ворота суперників 7 м'ячів з 13, забитих гравцями команди СРСР, і тим самим виявився найкращим бомбардиром міжнародних змагань з футболу серед глухих.

В урочистій обстановці команда-переможець нагороджена грамотою і перехідним кубком Центрального правління УТОГ, а гравці команди — грамотами, жетонами та цінними подарунками.

Команда Дніпропетровського та Закарпатського обласних відділів УТОГ, які зайняли II і III місця, нагороджені грамотами, а гравці цих команд — грамотами і жетонами.

Перехідний приз газети «Наше життя» за коректну гру жюри, до складу якого входили спеціалісти футболу, одноголосно присудило команді Дніпропетровського обласного відділу УТОГ.

Кубок — перехідний приз газети «Наше життя».

Чернівецький обласний відділ УТОГ (голова правління Л. В. Пінчук) провів велику роботу, що забезпечила успішне проведення змагань. Чернівецький Будинок культури глухих організував для учасників змагань концерт силами гуртків художньої самодіяльності, який пройшов з великим успіхом. Учасники змагань ознайомилися з історичними місцями м. Чернігова, побували на виставці плодів і квітів тощо.

Найкращих гравців змагань включено кандидатами у збірну команду УТОГ, яка проведе у м. Чернігові учбово-тренувальний збір, а звіти виїде у м. Бобруйськ для участі у всесоюзних змаганнях серед глухих, що заплановані на 12—23 вересня цього року.

І. ЗДОРОВИЛО.

ЧЕМПІОН УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ З ФУТБОЛА 1969 РОКУ — КОМАНДА ХАРКІВСЬКОГО ОБЛАСНОГО ВІДДІЛУ УТОГ. Зліва направо (перший ряд): В. Анисимов, Ю. Сечин, Н. Галан — капітан команди, В. Коробка, В. Верлока, О. Дяченко; (другий ряд): В. Воскобойников — нач. команди, В. Шпорт, І. Орда, В. Усов, А. Бахтієв, І. Андриєнко, В. Шамраєнко, Б. Булігін, М. Рижкін (гравець і тренер команди). Фото М. ЖАДАНА.

НА АНТИРЕЛІГІЙНІ ТЕМИ

(Закінчення. Початок див. № 36 за 6 вересня ц. р.)

Сучасні богослови в проповідях, статтях, вміщених у церковних виданнях, у своїх дисертаціях і в приватних розмовах з віруючими наполегливо проводять думку про те, що релігія і наука — це рідні сестри, між якими не може бути принципової ворожнечі і розбіжностей, що церква не ворог, а мало не друг розуму. З уст священослужителів і богословів ви не почуєте сьогодні жодного слова проти науки. Навпаки, апологети релігії розсилаються в компліментах на її адресу.

Але все це — не більше, ніж красиві слова. Вони потрібні церковникам для того, щоб, прикриваючись ними, «замилити очі» слухачам і читачам, а на ділі принести в свідомість своїх послідовників традиційне вчення релігії про обмеженість розуму і примат віри над знанням.

Правда, сучасні ідеологи релігії визнають за розумом певну здатність пізнавати «світ видимий», тобто матеріальний. Заперечувати цю здатність їм просто не під силу. Проте, за їх словами, крім матеріального світу, існує ще «світ духовний»: бог, ангели, диявол і т. д. Оцей «духовний світ» розум і не може пізнати. Це сфера віри, по-

ПРОПОВІДЬ „РОЗУМНОЇ“ ВІРИ

чуттів, особливого «релігійного досвіду» — містичних переживань.

«Пізнання бога», — писав в «Журнале Московської патріархії» доцент Ленінградської духовної академії священник П. Гнедич, — є не тільки переконання розуму в його існування, але цілком особливе відчуття його буття і близькості».

Довільно розколюючи світ на догоду своїм поглядам на дві частини — на світ матеріальний і «світ духовний», богослови оголошують останній невідкладним розумом.

Отже, релігійне «пізнання» цілком ґрунтується на вірі. І це «пізнання», як учить церква, головне, основне в житті християнина. Йому кінець кінцем повинно бути підпорядковане все мислення віруючого. На основі цих ілюзорних «даних» віруючий мусить розв'язувати вже всі інші питання.

«Християнське мислення», — говорить доцент Московської духовної академії В. Д. Саричев, — звичайно, повинно бути підпорядковане найвищому розумові — Христу».

Навіть філософські проблеми християнин повинен вирішувати так, як вирішує її церква. Якщо, наприклад, наука свідчить, що світ існує вічно, то релігія наполягає на «творенні світу богом». На думку бого-

словів, остаточне розв'язання проблеми повинно бути таким, як це пропонує релігія, а не наука, бо наш розум мусить бути підпорядкований «найвищому розуму» ґрунтується на вірі. Отже, розум мусить коритися вірі, а наука — підганяти свої результати під «дані» релігії.

Тому заяви богословів про те, що «християнська віра і розум мають кожна свою окрему сферу, окремі цілі і тому нібито вони «існували, існують і існуватимуть разом», є брехнею. Таке «мирне співіснування» розуму і віри, науки і релігії неможливе, бо вони антиподи, між ними непримиренна суперечність.

Перед кожною мислячою людиною неминує виникати питання: чому віддати першість — релігійній вірі чи науковим знанням? Залежно від тієї чи іншої відповіді на це питання люди й діляться на віруючих і невіруючих. Погляди релігійних людей ґрунтуються на сліпій, нерозумній, абсурдній релігійній вірі, а погляди атеїстів базуються на даних розуму, науки, людської практики.

Висновок з усього сказаного напрашується сам собою — ніякої «розумної» релігійної віри немає і бути не може.

А. ЧЕРТКОВ.

Після виступу „Нашого життя“

16 серпня цього року в статті «Робот з кадрами — постійну увагу» було піддано гострій критиці негідну поведінку заступника директора Івано-Франківського УВП Ф. Ковалю. Івано-Франківський міський комітет КПУ України повідомив редакцію, що факти, наведені в статті, відповідають дійсності. Ф. Коваль і раніше допускав

зловживання спиртними напоями, порушував виробничу дисципліну.

Первинна партійна організація Івано-Франківського УВП засудила непристойну поведінку Ф. Ковалю, а бюро міського КПУ України оголосило йому сувору догану з занесенням до облікової картки.

В. о. редактора О. БОРИМЧУК.

Продовжується передплата

на газету «Наше життя» на 1970 рік.

Передплатна ціна на рік — 1 карбованець 4 копійки.

Передплату на газету приймають обласні та міськрайонні відділи УТОГ.

Не забудьте своєчасно оформити підписку на газету «Наше життя».

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.